Kotiteollisuus, Voi Luoja

Sin sytt mustia lintuja.
Ne ovat kuin kotonaan,
takkisi liepeiden varjoissa,
mustien puiden katveessa.
Yksinisyyden murtama ryhti
taakkanasi,seuranasi.
Pidt kuoleman liekki turvassa tuulelta takkisi liepeiden alla.

Mustat puut katselevat minua.
Mustien puiden rungot vasten taivasta.
Mustat puut katselevat minua.
Mustien puiden rungot vasten taivasta.
Min tyydyn thn en voi Jumalalta vaatia enemp.
Peiliss vanha mies,joka ei osaa vaihtaa ilmettn.
Huurteiset kasvot eivt anna ulos lmmn hivkn.
Menen vastaan kuolemaa.
Voi luoja,kuinka sit pelkn.

Kohtaloni on,miehen asussa jonossa kulkea.
Nahkaisessa naamiossa,
kantaa sydnt kainalossa.
Kuulen,kuinka puiden varjoissa linnut laulavat suruaan.
l pidttele minua,sill kuolleet menevt menojaan.

Mustat puut katselevat minua.
Mustien puiden rungot vasten taivasta.
Mustat puut katselevat minua.
Mustien puiden rungot vasten taivasta.
Min tyydyn thn,en voi Jumalalta vaatia enemp.
Peiliss vanha mies,joka ei osaa vaihtaa ilmettn.
Huurteiset kasvot eivt anna ulos lmmn hivkn.
Menen vastaan kuolemaa.
Voi luoja,kuinka sit pelkn.

Min tyydyn thn en voi Jumalalta vaatia enemp.
Peiliss vanha mies,joka ei osaa vaihtaa ilmettn.
Huurteiset kasvot eivt anna ulos lmmn hivkn.
Menen vastaan kuolemaa.
Voi luoja,kuinka sit pelkn.